

Estevo CREUS

1. Preámbulo

Por iso pensou naquel día
cando lle prestaron un nome
e unha cara
e lle dixeron o que era
e lle dixeron “es 1”
pero eran “todos”

e ninguén comprendeu nunca
que eran “todos”
que el non era el
que el non era “1”

que alguén faltaba

2

Porque primeiro había un corpo e unha selva unidos por un ollo. E logo apareceu a palabra selva. E entón había un corpo un ollo unha selva a palabra corpo a palabra ollo a palabra selva unidos por unha boca. E logo apareceu a palabra boca e entón había un corpo un ollo unha selva unha boca a palabra corpo a palabra ollo a palabra selva a palabra boca unidos pola palabra

e entón apareceu
olla o que dis

e xa fomos 2
a habitar
esta cabeza.

e todos

3

Porque xa no signo
está a mentira

este mapa
herdado
na matanza

este lugar
xa nunca
brazo.

4

porque a boca constrúe o tempo
coa linguaxe
como a casa
suxeta 1 ollo
na parede

ou
impide.

5

Estas malditas palabras
que me dades sen me dar
esta trampa maldita
que me enxertas na obviedade
este cabalo de Troia aquí en Troia

este serán sen brazos
esta boca

e entón

este boca a boca
que non é
entón

Este pensamento que me habita no padal
este camiñar lento
aprendido de matanzas
esta boca que me nace no entrecello
e que me nace

esta boca que é exacta
a esta boca

esta medida exacta

boca

á medida de é.

6

Porque a semente
unicamente
fai posible
a árbore que medra da semente
así a palabra
fai posible
a selva que medra
da palabra

ou impide
o que?

—non entre tanto
o mundo—

quen fai a pregunta como?

ou a pregunta é
faise?

7

Por iso advértote
a min
que sempre habitas
os teitos desta casa
que non é túa
a man
nin
esta boca
que hei de encher de carne
os ocos
de todas as estancias
e entón
a carne
serei de ti
a carne
toda
desta boca.

8

porque ninguén mediu nunca
o poder das palabras
pero tampouco
ninguén mediu nunca
o mundo
nin ninguén nunca
poderá medir nunca
as posibilidades do mundo

por iso naceu a palabra "normal"
como derrota aplicable
ao mundo

en fin
como derrota.

9

Esta tristeza que en min ancora
este perseguirme ata a matanza
este pensamento que me invade
e non é meu
este pensamento que é de é

10

Porque
a palabra
en Lázaro
é anda

e quen anda
é
a palabra

Textos de:
(OU)
A PALABRA IMPIDE
poemario inédito